

24 Ekim Cuma günü Hazret Emirü'l Müminin (Atba) Beytül Futuh Camiinde verdiği Cuma hutbesinde, teşehhüd, taavvuz ve Fatiha suresinden sonra şöyle buyurdu:

Alfazi International'da Hazreti Muslih Mevud'un^{ra} konuşmasının bir kısmını okudum. Kendisi 1937 yılında şu konuya dikkat çekiyordu: "Şu anda birçok sahabe mevcuttur. Onlardan, Hazreti Mesih-i Mevud'un ^{as} durumları, vakıaları ve kelimeleri toplansın. Çünkü bir zaman onların çok değeri ve önemi olacak. Bunlarda dersler, nasihatler, tarih, Hazreti Mesih-i Mevud'un ^{as}

ve sahabelerin siretinin birçok yönleri vardır. Onlar gelecek zamanlarda birçok meselelerin cevabı olacaktır.

Huzur-u Enver, Hazreti Muslih Mevud'un beyan ettiği bazı olayları ve onlardan çıkarılan dersi anlattı ve buyurdu ki, ben de bazen öyle olaylar ve rivayetler anlatırım. Çünkü MTA vasıtasıyla birçok insanlar Cuma hutbesi dinlerler ve böyle sözlerin olabildiğince fazla insana ulaştırılmasına çalışılır.

Hazreti Muslih Mevud ^{ra} beyan eder:

“Bir defasında bir köpek bizim kapımıza gelmişti. İçerde odada sadece Hazreti Mesih-i Mevud ^{as} vardı. Ben o köpeği tipu, tipu diyerek çağırdım. Hazreti Mesih-i Mevud ^{as}

büyük bir öfkeyle dışarı çıktı ve şöyle buyurdu: Utanmıyor musun? İngilizler düşmanlık yüzünden, dürüst bir Müslüman’ın adını köpeklerine isim olarak koydular, siz de onları taklit ederek köpeğe tipu diyorsunuz. İyi dinle! Bir daha böyle bir şey yapmayacaksınız!”

Hazreti Muslih Mevud ^{ra}, o zaman benim yaşıma sekiz veya dokuz idi, diye yazmaktadır. Sultan Tipu’nun sevgisi kalbime ilk o gün yerleşti ve ben anladım ki Sultan Tipu’nun[1] fedakârlığı boşa gitmedi. Allah-u Teâla onun ismine öyle bereket verdi ki Allah’ın Memuru, Çağın Memuru onun kadrini bilir ve onun için hamiyet gösterir.

Bu olaydan bir taraftan şu netice çıkar: Çocukların her yaptığına katlanmak yumuşak kalpliliğin tanımına dahil değildir. Diğer taraftan Hazreti Mesih-i Mevud ^{as}’ın sınırsız dinî ve kavmî hamiyeti de anlaşılır.

O çocuk, Hazreti Mesih-i Mevud’un^{as} Allah bilir kaç saat veya gece gayret sarfederek yazdığı müsveddeleri bir anda yakıp kül etmişti. Hazreti Mesih-i Mevud ^{as}

onun bu yaptığına tahammül eti, neticesinde bir kere daha uğraşmak zorunda kalacağı sıkıntıyı hiç düşünmedi. Fakat, milletine hamiyet duygusuyla şehit olan bir Müslüman padişahın isminin, bir çocuk tarafından bilgisizlikten dolayı hakir düşürülmesine tahammül edemedi. Halbuki onunla İslam dışında hiçbir bağı yoktu.

Bu olayda, Hazreti Mesih-i Mevud ^{as}’ı İngiliz ajanı olarak suçlama cesaretinde bulunan insanlara da ders vardır. Sultan Fetih Ali Tipu’ya sadece, İngilizlerin önünde boyun eğmek yerine kendi hayatını mertçe feda ettiği için son derece saygı gösteren, kavmine karşı hamiyetle dolu bir kalp. Böylesine hamiyet sahibi bir insanla ilgili, başka bir kavmin ajanı olduğu düşüncesini akla getirmek dahi mümkün müdür?

Başka bir yerde Hazreti Muslih Mevud ^{ra} buyurur ki, bence, çocuklarına cemaatle namaz kılma adeti kazandırmayan anne babalardan daha büyük düşman yoktur. Çocukluğumdan hatırladığım bir hadise vardır. Bir defasında Hazreti Mesih-i Mevud ^{as}

hastaydı, bu yüzden Cuma için mescide gidemedi. Ben Cuma kılmak için mescide giderken birisiyle karşılaştım. Ona, siz geri gidiyorsunuz, namaz bitti mi? diye sordum. O, insanların çokluğundan mescide yer yoktu, o yüzden ben geri geldim, dedi. Bu cevabı duyunca ben de geri geldim ve eve gidip namaz kıldım. Hazreti Mesih-i Mevud

as

bunu görünce bana, namaz kılmaya mescide neden gitmedin, diye sordu. Soru soruşunda bir sertlik vardı ve yüzünden kızgınlığı belli oluyordu. Onun bu şekilde sorması beni çok etkiledi. Dedim ki, ben gitmesine gitmişim ama yer olmadığı için geri geldim. Hazreti Mesih-i Mevud

as

bunu duyunca sessiz kaldı. Fakat Molvi Abdulkerim sahip cumayı kılıp Hazreti Mesih-i Mevud

as

'ın sıhhatini sormaya geldiğinde Huzur'un sorduğu ilk şey, bu gün mescidde insanlar fazla mıydı, oldu. O anda kalbimde şiddetli endişe peyda oldu, çünkü ben mescide bizzat gitmemiştim. Bana söyleyen yanlışlığı olabilirdi veya ben onu yanlış anlamış olabilirdim. Benim endişem şu oldu ki her iki durumda da yalan söylemekle suçlanan ben olacaktım.

Molvi sahip dedi ki, Evet Huzur! Bu gün gerçekten insanlar çok fazlaydı. Şimdi ben bunun aslını bilmiyorum. Allah-u Teala beni kurtarmak için sebep yaratmış ve Molvi Sahibin dilinden onu doğrulatmıştı veya gerçekten o gün olağanüstü bir şekilde fazla insan gelmişti. Her ne olursa olsun bu güne kadar bu olayın benim kalbimde çok etkisi vardır. Ve bundan Hazreti Mesih-i Mevud ^{as}'ın namazı cemaatle kılmaya ne kadar dikkat ettiği belli olmaktadır.

Bir defasında bizim dedemiz Hazret Mir Nasır Nevvab Sahip beni Urduca'dan imtihana çekti. Benim yazım güzel değildir fakat o zaman o kadar kötüydü ki okumak mümkün olmazdı. O, benim ne yazdığımı anlamak için çok çabaladı fakat hiçbir şey anlamadı. Kızarak derhal Hazreti Mesih-i Mevud'un ^{as} yanına gitti. Biz zaten önceden beri onun huyundan korkardık, Hazreti Mesih-i Mevud'un ^{as} yanına şikâyet ile gidince daha da korktuk. Mir bey, Huzur'a ^{as} "Mahmud'un eğitimiyle sizin hiç ilginiz yok. Ben onu Urduca'dan sınava tuttum, sınav kâğıdına azıcık bakın! Öyle kötü bir yazı ki kimse onu okuyamaz," dedi. Sonra aynı coşkulu haliyle, siz hiç umursamıyorsunuz ve çocukların hayatı berbat oluyor, dedi.

Hazreti Mesih-i Mevud ^{as} Mir beyi böyle coşmuş bir halde görünce birinci Halife hazretlerini çağırdı. Birinci Halife Hazretleri beni çok severdi. Kendisi teşrif etti ve adeti olduğu üzere başını önüne eğerek bir kenarda durdu. Hazreti Mesih-i Mevud ^{as} şöyle buyurdu: Mevlevi Sahip! Ben sizi şu maksatla çağırdım: Mir Bey, Mahmud'un yazdıkları okunmuyor, diyor. Benim gönlüm istiyor ki, o sınav yapılsın. Hazreti Mesih-i Mevud

as

bunu söyleyip bir kalem aldı ve bir ibare yazarak bana verdi ve bunun aynısını yaz, buyurdu. Hazreti Mesih-i Mevud

as

'ın yaptığı sınav buydu. Ben büyük bir dikkatle ve düşünerek kopya ettim. O ibare pek uzun değildi, ayrıca ben sadece kopya edecektim ve kopya etmek daha da kolay olur, çünkü asıl şey önünüzde olur. Ben yavaş yavaş onu kopya ettim, elif, be vesaireyi dikkatle yazdım.

Hazreti Mesih-i Mevud ^{as} ona bakınca şöyle buyurdu: Mir Beyin söylediğinden dolayı bende büyük bir endişe olmuştu fakat onun yazısı benimkine benziyor. Birinci Halife Hazretleri, "Huzur! Mir bey boşuna coştı, yoksa yazı iyidir," buyurdu.

Allah'ın vaadine uygun olarak Hazreti Mesih-i Mevud ^{as}'ı destekleyen veba ortaya çıktığında ve birçok ölümler olunca, Hazreti Mesih-i Mevud

as

büyük bir sancı ile halkın kurtuluşu için dualar etti. Şöyle dua ederdi: "Eğer herkes ölürse, kim iman edecek!" Hazreti Muslih Mevud

ra

buyurdu ki, Allah'ın nebilere kendileri için gayret[2] göstermezler, bilakis Allah'ın zatı için gayret gösterirler, Allah'ın saygınlığı ve ikbali için konuşurlar.

Cemaate muhalefet edilir, nebiye muhalefet edilir. Bu, ilerlemeye sebep olur. Bu konuda Hazreti Mesih-i Mevud ^{as} buyururdu ki, düşmanlar bize küfrettiklerinde ve muhalefet ettiklerinde biz, onlar arasından bahtiyar ruhların bize geleceğini ümit ederiz. Fakat, halk bize ne küfreder ne de muhalefet ederse ve sessiz kalırsa bu bize eziyet vericidir.

Hazreti Mesih-i Mevud ^{as} şöyle buyururdu: Nebi'nin misali o yaşlı kadın gibidir. Onunla ilgili meşhurdur ki, o biraz deli gibiydi ve şehrin çocukları onu kızdırırlardı. O da onlara küfreder, beddua ederdi. Çocukların ebeveynleri, çocukların o yaşlıya eziyet etmesine engel oldular. Nitekim, çocuklara nasihat ettiler, fakat çocuk çocuktur, vazgeçer mi? Bir işe yaramadı. Nihayet ebeveynler, çocukların dışarıya çıkarılmamasına karar verdiler. Böylece onlar, üç dört gün çocukların dışarı çıkmasına izin vermediler. O yaşlı kadın, çocukların kendisini rahatsız etmediğini görünce ev ev gidip, sizin çocuklarınız nereye gitti, dedi. Onları yılan mı soktu? Vebaya yakalanıp öldüler mi? Üstlerine çatı mı yıkıldı? Kısacası o her kapıya gidip türlü türlü laflar söylerdi. Sonunda insanlar anladılar ki, yaşlı kadın eskiden daha fazla küfür ve beddua etmeye başladı. O zaman çocukları kapatmanın faydası ne? Onlar çocukları bıraktılar.

Hazreti Mesih-i Mevud ^{as} buyururdu ki, Nebinin durumu da böyle olur. Her ne zaman muhalefet artarsa yine ona sıkıntı olur ve ne zaman muhalefet kesilirse yine ona sıkıntı verir. Çünkü

muhalefet olmadığı müddetçe, İlahî elçiye halkın ilgisi olmaz. Nebi tarafından tabii ki küfredilmez, Nebi tarafından onlara her türlü dualar edilir. Fakat muhalefet arttığı zaman muhalifler için de dualar edilir ki onlardan bahtiyar ruhlar Hakk'ı kabul etsinler.

Hiç şüphe yok ki Allah'ın lütufları da deniz gibi olur ve denizden bir damla alınırsa onda ne eksiklik olabilir? Fakat kullar bizzat kendisi öyle şanssızdır ki onlar kendi kendilerini Allah'ın nimetlerinden mahrum bırakırlar ve ancak onların kendisi tarafından yüz çevrilir.

Her ne zaman bir elçi gelirse halk onu hakir zannederek onu inkar etmeye başlarlar. Hazreti Guru Nanak'ın anne babası da onu hakir görürlerdi ve derlerdi ki bu bizim işimize köstek olacak işe yaramaz bir çocuktur. Eğer onun anne babası dirilip bugün dünyaya gelseler ve hakir zannettikleri o çocuğa bugün yüzbinlerce adamın feda olduğunu ve onun ismi için can vermeye hazır olduklarını görseler şaşırıp kalırlar.

İnsanlar, akılsızlıkla zanneder ki, bu küçük bir adamdır, ona inanıp da ne yapacağız! Fakat Allah-u Teala aynen öyle küçük zannedilen adamları gönderir ve bir zaman gelir ki onlar için ölmeye hazır yüzbinlerce insan doğar.

Aynı şekilde Kadiyan'da Allah-u Teala Hazreti Mesih-i Mevud'u^{as} gönderdi. Önceden Kadiyan'da ne tren vardı, ne postane ne de dini veya dünyevi okul vardı. Hazreti Mesih-i Mevud'un^{as} dünyevi bir saygınlığı da yoktu ve zahiren elde ettiği ilim çok sıradandı. Bu yüzden kendisi mesihiyet ve mehdiyyet iddia ettiği zaman halk, (neuzübillah) bu adam cahildir, nasıl mehdi olabilir diye gürültü kopardılar. Halk şunu da söyledi: Bu küçücük köyden nasıl İlahî memur gelebilir? Eğer İlahi memur gelecek idiyse Lahor, Amritsar veya bunlar gibi büyük bir şehirden gelmeliydi. Kısacası halk, çok büyük bir muhalefet başlattı ve Hazreti Mesih-i Mevud^{as}

'in iddiasını duyup Kadiyan'a gelmek isteyen insanlara da engel olunurdu. Eğer vazgeçmezlerse kendilerine türlü türlü sıkıntılar verilirdi. Onlar çeşitli musibetlere ve eziyetlere maruz bırakılırdı. Fakat bütün bu durumların mevcudiyetine rağmen Allah-u Teala Hazreti Mesih-i Mevud^{as}

'a şöyle vahyetti:

“Dünyaya bir uyarıcı geldi, dünya ise onu kabul etmedi. Fakat Allah onu kabul edecek ve kuvvetli saldırılarla onun doğruluğunu ortaya çıkaracak.”

Bu vahiy, kendisine hiç kimsenin inanmadığı bir zamanda indi. Sonra şu vahiy indi:

“Ben senin tebliğini dünyanın kenarlarına kadar ulaştıracağım!”

O zaman muhalefetin öyle bir durumu vardı ki, Hazreti Mesih-i Mevud ^{as}'ın Pira isimli bir hizmetçisi vardı. Öyle saf bir hizmetçiydi ki (farkında olmadan) yemeğe gazyağı katıp içerdi. Hazreti Mesih-i Mevud ^s

, bazen onu bir iş için Batala'ya gönderirdi. Bir defa onu Batala'ya gönderdiğinde orada Ehl-i Hadis'in liderlerinden ve çok büyük hocalardan kabul edilen Molvi Muhammed Hüseyin Batalavî ile karşılaştı. Onun işi gücü şuydu: Batala'dan Kadiyan'a giden her şahısla görüşür ve derdi ki “O adam, yani Hazreti Mesih-i Mevud ^{as}

bir dükkân açtı ve yalancıdır. Sen Kadiyan'a gidip ne yapacaksın?” Fakat buna rağmen insanlar Kadiyan'a gidip gelmeye devam ederdi. O gün Molvi Bey, Pira'dan başka kimseyle karşılaşmadı. Bunun üzerine onunla konuşmaya başladı: “Pira! Senin o adamın yanında durmaman lazım. Niye imanını mahvediyorsun?” Molvi Bey sözlerini tamamlayınca o şöyle dedi: “Molvi Sahip! Ben zırcahilin biriyim. Bu gibi sözleri anlayamam, elbette şu kadarını anlıyorum: sen diyorsun ki Mirza Bey kötüdür. Fakat ben bir şeyi görüyorum, siz her gün Batala'da dolaşır ve halka Kadiyan'a gitmemelerini söyler durursunuz ve başka bölgelerden gelen adamlara dahi engel olur ve onları kandırırsınız. Fakat ben açıkça görüyorum ki Allah-u Teâla onun yanındadır sizin yanınızda değil. Çünkü sizin bütün çabalarınıza rağmen yüzlerce insan yürüyerek Kadiyan'a giderler ama sizin yanınıza hiç kimse gelmez.

Hazreti Muslih Mevud ^{ra} buyurur ki:

Cemaatimizin son derece saygın bir üyesi, Sahipzade Abdullatif Şehid de, Hazreti Mesih-i Mevud ^{as}'ın iddiasını duyup gelen insanlardandı. O, hac için evinden çıktı ve Hazreti Mesih-i Mevud ^{as}'ın davetini duyup Kadiyan'a geldi ve biat etti. Geri döndüğünde Afganistan'ın padişahı ona, sırf Hazreti Mesih-i Mevud'a ^{as} biat ettiği için recm (taşlanarak öldürülme) cezası verdi. İnsanlar inancını değiştirmesi için çok uğraştılar ama o kabul etmedi. Çünkü doğruluk ona ayan olmuştu. Sonunda padişah onu (yarı beline kadar) yere gömerek recm etti ve çok acımasızca şehit etti. Fakat o, “üf” bile demedi ve Allah yolunda canını verdi. Recmden önce bir vezir onun yanına geldi ve “siz inancınızı kalbinizde koruyun, sırf dilinizle inkar edin,” dedi. Fakat o, ben yalan konuşamam buyurdu. Kısacası o şehit edildi.

Fakat onun şehit olmasından kısa bir müddet sonra Afganistan'da veba patlak verdi ve binlerce insan öldü ve bakın, o felaket halen yayılmaktadır.

Allah-u Teala her Ahmedî'nin içinde dinî gayret yaratsın. Allah ile ilişkiyi de ilerletsin, sabır ve dayanma gücü de bahşetsin ve insanlığı kurtarmak için dua etme gücü ihsan etsin. Kendi benliği üzerine tevazuyu galip kılma gücü versin ve tam olarak Kendi rızasına göre hareket etmeyi nasip etsin.

Hazreti Mesih-i Mevud ^{as}'ın görevini tamamlamak için kendi sorumluluğunu yerine getirenlerden olalım. Hazreti Mesih-i Mevud ^{as}'ın kendisine inanlardan istediği veya ümit ettiği her işi yapanlardan olalım. Amin.

[1] TİPU SULTAN, Maysur sultanı (Maysur 1753-Seringapatam 1799). Döneminde İngilizlere karşı yaptığı savaşlarla anılan Müslüman hükümdar

[2] Gayret: Dine, imana, namus gibi kıymetlere tecavüz edenlere karşı müdafaa için harekete geçmek, demektir. Bu kelime için Türkçe'de bir karşılık olmadığı için aynen kullandık. (Çevirmen)